

сходное съ творительнымъ: на си́вымъ ко́нику, у сусѣднимъ по́ли. Именительный падежъ множ. числа оканчивается на -ыя или -ія, безразлично, какого бы рода ни было существительное, къ которому прилагательное относится.

Спряжение. Дамъ и ёмъ. Во 2 л. ясій, дасій. Въ 3-мъ лицѣ глаголы оканчиваются на -иц: нясéць, даéць, бярéць, или на -ицу: сядзíць, глядзíць, гавбрыць. Въ 1-мъ лицѣ множ. только -иц: нясéмъ, хвáлимъ. Во 2-мъ лицѣ ударение всегда на иé: идзицѣ, спицѣ, стаицѣ, баицѣся. Въ 3-мъ лицѣ окончание -уцъ, -юцъ: нясúць, хвáлюць, идúць, даюць. Неопределеннное няспí, любíць, хавадьць, пячы, магчы. Знаишъ, знáимъ, хóчымъ. Повелительное наклоненіе во 2-мъ лицѣ оканчивается на -и: хвали́, нясій, атступи, но говорять и зробъ. Глядзючы, прóсючы, м'рючы; захахачá. нéшши, дáшши, ўзяўши. Въ 3-мъ л. единств. числа цвициць, прошед. вр. цвицéли. Иду неопред. наклон. исцí, прошед. время йшоў. Пáсциць, прошед. вр. пásціў, причастіе прошедшее напáсціўши. Грапсцí. Къ слову памагчы — повелит. памажы. Къ дуць наст. вр. дмú, дмéшь, вýняць — вýйму. Къ мéць наст. вр. маю, прошед. вр. мéй. Бéгчь или бягчы; настояще время бягú, бяжышь, бягуць; прош. вр. бéгъ. Дамъ, дасій, дасць, дадзéмъ, дасцё или дадзицё, дадуць. Къ ёмъ повелит. ёжъ, ёжца. Отъ есмь встрéчается только ёсць. Будущее: буду няспí, буду хвалиць. Говорять: «чимъ маю хадзíць па людзяхъ, тымъ барз-дзéй самъ зраблю».

Синтаксисъ: Часу гблада, съ галодныга лéта людзи уми-
рали, тыхъ дней, сигалéта; «у дзень и ў нóчи усё плáчыць», пи-
мáишъ стрáху; ў моры гáды ёсць, катóруму лíчбы нéтъ; нарб-
дзинца сынбóу; ў минé грóшы ёсць; янá табé пе нада бúдзиць; гэта
бúдзиць ўсíмъ вýдýма. Говорять: бальшéншый, а также степень
качества выражается протяжнымъ произношениемъ слова. Ска-
жутъ 5, 6... гадóу, но чаще 5, 6... годъ. Ци жъ бацька вúчыць
худóму? Чамú ты ня прыйшбóу? Што гэта за людзи? научыць
рбозуму, научыць лихбому; слúхай Бóга; пильнуоць яблыки; запó-